

ด้วยปรารถนาดี

‘ศรีสัพคาน์’ พิมพ์เป็นที่ระลึก

ในการฉาปนกิจศพ

นางอุไรรัตน์ ไชยสุต

ณ เมรุวัดโสมนัสวิหาร

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๐

895.914

ด251๐

ฉ.2

ด้วยประการหน้าดี

'ศรีสัปดาห์' พิมพ์เป็นที่ระลึก

ในการณานกิจศพ

นางอุไรรัตน์ ไชยสุต

ณ เมรุวัดโสมนัสวิหาร

วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๐

895.914

เลขหมู่

ด 2510

น. 2

เลขทะเบียน 002690 คำของ 'คริสต์ปดาห์'

คุณอุไรรัตน์ ไชยสุด ช่วยทำงานให้ 'คริสต์ปดาห์' อยู่มาปี ด้วยความเอื้ออารีอดยง และได้ทำอยู่จนวันสุดท้ายของชีวิต จากไปก็ยิ่งจากไปท่ามกลางลูกหลานพี่น้องและ 'คริสต์ปดาห์' ที่ตกใจ ใจเสีย เสียใจ อย่างสุดจะกล่าว เพราะเป็นการจากอย่างเรียกได้ว่าแทบไม่ทัน ราว กระทบหนักเกินกว่าจะอยากยอมเชื่อได้ง่าย ๆ มีความรู้สึกเหมือนฝัน เหมือนฝันจริง ๆ ตอนเช้าวันก่อนสิ้นชีวิตเพียง ๒ วัน คุณอุไรรัตน์ยังไปทำงาน ยังกลับจากงานด้วยอาการปรกติของเธอ คือคล่องแคล่ว ทะมัดทะแมง แข็งแรงเกิน 'คริสต์ปดาห์' ทุกคน แต่เช้าวรุ่งชนกได้รับข่าวว่า เธอได้รับการผ่าตัด รักษาพยาบาล อยู่ที่โรงพยาบาลนนทบุรี เพราะลำไส้ใหญ่แตก ทันทันทราบข่าว 'คริสต์ปดาห์' รีบร้อนไปเยี่ยมอย่างห่วงใยที่สุด ได้เห็นอาการนำวิตกมาก จึงได้ผู้ผลักดันไปตลอดวันนั้น ตลอดวันรุ่งขึ้น และตลอดเวลาจนถึงวินาทีสุดท้าย คือ ๓ ทุ่ม ๕๐ นาที ของคืนวันพฤหัสบดี ที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๓๐

เมื่อเป็นทแนื่อนว่าคุณแม่และพี่น้องลูกหลานของ
 เธอกำหนดจะเผาศพเธอหลังทำบุญ ๗ วันแล้ว ก็ได้มา
 รับผิดชอบ 'ด้วยปรารถนาดี' จะโหมากเรื่องที่สุดเท่าที่
 เวลาไม่กัชวโมงจะอำนวยความสะดวก เพื่อเป็นการว่าถึงถึง
 เธอจาก 'คริสต์ปดาห์' ราว ๕-๖ วันก่อนคุณอุไรรัตน์
 จะจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ได้ปรารภกันถึงเรื่องจะพิมพ์
 'ด้วยปรารถนาดี' เป็นเล่มดักที แต่ไม่ทราบจะพิมพ์ไป
 เพื่ออะไร เลยพูดเล่นกันว่า หากคุณอุไรรัตน์ตายจะขอ
 พิมพ์แจก เธอขยมเบ้น รั้ง่ายๆ ว่า ค่ะ ตกลง ห้ามผู้
 ใดคิดว่าจะต้องมาทำให้ชอตกลงนั้นล้มบวรณั อย่างรวดเร็ว
 ถึงเพียงนี้ไม่

สำหรับประวัติของเธอ นั้น ได้เขียนชนเท่าที่ มี
 ใตมเวลาด้อบถามรายละเอียดเลย จึงเป็นประวัติที่ค่อนข้าง
 ข้างบกพร่อง อย่างควรตองขออภัยผู้เกยวของทั้งหมด
 กุศลใดที่ได้กระทำแล้ว ขออุทิศกุศลนั้นให้คุณ
 อุไรรัตน์ ไชยสุต ขอจงได้รับตามควรแก่ศตภพวิสัยทุก
 ประการ

ประวัติ

นางอุไรรัตน์ ไชยสุด เป็นบุตร พ.ต. หลวง
ศรายุทธโกศล (อิน ไชยสุด) กับนางชุตติ เกิดวัน
พฤหัสบดี ที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔

เรียนหนังสือชั้นประถมที่ โรงเรียนชตติยานิมิต्त
จนสำเร็จจากโรงเรียนนั้น ได้เข้ารับราชการในกระทรวง
เศรษฐกิจ และต่อมาได้เข้าทำงานประจำอยู่กับหนังสือ
พิมพ์ 'ศรีสัตนาท' จนถึงวันสิ้นชีวิต

เมื่อนางอุไรรัตน์ อายุ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๑๐ ได้ไปทำ
งานตามปกติ เลิกงานแล้ว ไปที่บ้านพี่สาวซึ่งอยู่จังหวัด
นนทบุรี ตอนพลบค่ำ มีอาการปวดท้องอย่างแรง ได้
นำส่งโรงพยาบาล ใกล้ที่สุด ในขณะนั้นคือ โรงพยาบาล
นนทบุรี แพทย์ตรวจแล้วให้เม็ชเวลา ๕ ชั่วโมง และ
แจ้งว่าได้แตก อาการมาก มีชีวิตอยู่ได้อีก ๒ วัน ใน
คาบวันพฤหัสบดีที่ ๑๘ พฤษภาคม ได้สิ้นใจอย่างสงบ
เวลา ๓ ชั่วโมง ๕๐ นาที ต่อหน้าท่านผู้ทรงศีล ท่ามกลางพ
นองลูกหลานและเพื่อนสนิท รวมอายุ ๔๕ ปี ๙ เดือน
๑๔ วัน.

ด้วยปรารถนาดี

‘ศรัทธัน’

เพื่อนหญิงผู้หนึ่งของผู้เขียน ถึงแก่กรรมไปเมื่อไม่กี่
กวันมานี้ กวันนั้น เมื่ออาการของเธอแสดงชัดว่าใกล้

เวลาจะจากไป ทางบ้านได้โทรศัพท์บอกมาทางผู้เขียน

เพื่อให้ไปให้ทันเวลาในฐานะที่เป็นเพื่อนรักสนิท กันมา แต่

เด็กแต่น้อย แต่เป็นการบังเอิญที่ผู้เขียนไปติดอยู่ด้วยที่

สำนักงานคัพหนังตงแต่เช้า เมื่อกลับถึงบ้านในตอนบ่าย ก็

ได้ทราบจากทางโทรศัพท์ทันทีมาในขณะนั้น ว่าเธอสิ้น

ใจเสียในขณะนั้นพอดี ผู้เขียนจึงผดุงผัดนกดบ้อออกจาก

บ้านไปอีกครั้งหนึ่งทันทเหมือนกัน

แม่บ้านนั้นจะเป็นที่ที่ผู้เขียนไปมาอยู่เสมอ โดยเฉพาะ

ระยะที่เพื่อนผู้นั้นป่วยหนัก แต่การจะก้าวเข้าไปในครั้ง

แตกต่างจากทุกครั้งอย่างกล่าวไม่ถูก ปกติบ้านนั้นทงเจียบ

อยู่เต็มอแดว ดเจียบยงชนอก ผคนแม่จะมากกว่ายามปกติ

แต่ก็ไม่ช่วยให้ความเงียบบคลายลง เพราะตต่างก็จะไม่
 ค่อยได้พูดจากัน ท่านผู้ใหญ่ของบ้านซึ่งเป็นคุณแม่ของ
 เพื่อนผู้เขียนนั้นนั่งบอญู่ในหองหนึ่ง เมื่อผู้เขียนเข้าไป
 ทำความเคารพ ก่อนจะ ไปเยี่ยม เพื่อนท่านมิได้ ทักทายเช่น
 เคย และผู้เขียนก็มิได้อยู่ชารบผละจากท่าน โดยเร็ว

ในหองด้บาย ๆ หองเดิมอันเคยเป็นทอญู่ของเพื่อนผู้
 เขียน บนเตียงทในระยะหลังๆ มานเพื่อนของผู้เขียนไม่ได้
 ถูกไปพันเลย ร่างอันปราศจากชีวิตแล้วของเชอทอดหนึ่งอยู่
 ด้หน้าด้บบ นัยน์ตาปิดสนิท ริมฝีปากด้ด้ได้เผยอเล็กน้อย
 มีความเป็นด้ขอยู่ใด้หนานนทด้ด้งว่าเชอได้ไปอย่างด้บาย
 ไม่เคอด้รอนทรมาน มือทงด้องประนมประด้านอยู่เหนือ
 อก ชป ๓ ดอกเทยนดอกหนึ่งจุดด้ว่างอยู่หวนอน มานง
 ด้หวงตงอຍหนาเตยงทผู้เขียนเคยนง ประจำเมอ ไปเยี่ยม
 ผู้เขียนงด้ได้นงลงอกครงด้วด้ความรู้ด้กว่า นเป็นครง
 ด้ตทายแล้วด้สำหรับเรา ทเคยพูดจากันด้วด้ปาก ผู้เขียนได้
 ด้พูดด้วด้ใจแทนในขณะนั้นนงนเพียงพอ แล้วงด้ได้ถูก

ออกมา พอดถึงเวลาที่รถพยาบาลจะมานำเธอไปสู่วัดธาตุ
ทอง

ผู้เขียนยืนส่งเธออยู่มุมหนึ่งตามลำพัง ขณะที่เจ้า
พนักงานเดือนเตยงเข้าสู่วัด ได้ยินอันแล้วตั้งความเคঁระาเดี่ยว
ใจอย่างสุดซึ้งก่ดงกรัดเข้าไปในหัวใจของผู้เขียน ทำให้
ผวา และในวินาทีนั้นทราบดีว่าที่มาของเสียงนั้นอยู่ที่ไหน

ไม่มีความรักของผู้ใดจะเต็มอกความรักของแม่... ผู้
เขียนคิดด้วยใจเดี่ยววาบ..แม่จะได้พยายามอย่างที่สุดแล้วที่
จะทำให้รับเรื่องราวของลูกอย่างสงบที่สุด แต่ถึงเวลาที่
สำคัญที่ท่านรู้ว่าจะต้องสูญเสียลูกไปจริงๆ ก็ไม่มีแม่คน
ไหนจะอาจสงบอยู่ได้ง่ายๆ นะ เมื่อได้เห็นหนังสือ "ทาง
รรมเยนอันตบ๑ของท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปัน-
โน" อันเป็นยอดของหนังสือเพื่อความสงบสำบายของจิต
ใจเปิดวางคว่าอยู่ตรงหน้าท่าน ผู้เขียนก็ยิ่งใจเดี่ยวอย่าง
บอกไม่ถูก ซาบซึ้งในความรักของแม่อย่างบอกไม่ ถูกเลย
จริงๆ ท่านได้พยายามแล้วจนสุดความสามารถจนใน

วิชาที่สุดท้าย แต่ความรักอันประมาณมิได้ของแม่ทำ
 ให้ท่านเข้มแข็งอยู่ต่อไปไม่ได้ ต้องมโนตาอาบหน้า
 แม่ทุกคนมีความรักลกซงประมาณมิได้เช่น น ต่อ ลูก
 ทุกคน หากลูกทุกคนจะคำนึงถึงไว้ได้มอกคงจะไม่มีลูกคน
 ไหนใจร้ายใจดำทำให้แม่เจ็บช้ำน้ำใจได้เลย...

ด้วยปรารถนาดี

‘ศักรินทร์’

วันนั้น คือนั่งบนรถระหว่างระยะเวลาที่ผู้เขียนหลบต
หนึ่งงานไปใช้ชีวิตในป่าภาคอีสาน พอก้าวเข้าไปในวัด
กลางป่าแห่งหนึ่ง ก็ได้รับการต้อนรับทงอย่างอบอุ่น
และทงอย่างให้ความประทับใจ ประหลาดใจมิใช่น้อย

“ชาววัดดึกะ” เสียงได้แปร่งหูอย่างยงตดงชน
กระทบความรู้สึกของทุกคนทงก้าวเข้าไปใหม่สู่ทนน เป็น
เสียงตดงมาจากปากสุภาพสัตรี ผูหนึ่ง ในบรรดาสุภาพสัตรี
๕-๖ คนในบริเวณวัดป่าอันแค้นเงียบ ครั้นหันไปเพื่อ
ตอบรับการต้อนรับน ผู้เขียนก็ได้เห็นภาพที่ไม่คิดว่าจะ
ได้เห็น สุภาพสัตรีผูหนึ่ง สวมถุงดำแบบไทยแท้ ๆ เลือเซต
ขาวแขนเต็มอกคอก มีมมต์ทองอร่าม กำดงย่นพนมมมอมอง
พวกเราดวยตาดีฟ้าแจ่มใส อยู่ท่ามกลางสุภาพสัตรี ผู้สวม
อารมณ์ชาวทงชุดมัครษะอันปราศจากมจำนวน ๕-๖ คน

ซึ่งล้วนเป็นไทย ชาวพนมเปญ อย่างเห็น ได้ ถนัด ชัดเจนเช่นเดียวกับ ที่เห็นได้ ถนัดชัดเจนเหมือนกันว่า ผทททททายเรา นั้น เป็นสุภาพสตรีชาวตะวันตกเพียงผู้เดียวในถนน เมื่อเรายม และตอบรับอย่างดี เธอก็แนะนำตัวเองติดต่อมาทันทีเป็นภาษาอังกฤษถึงชื่อเสียงเรียงนามของเธอ ปรากฏว่า ภาษาไทยที่เธอพูดได้ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะเธอเพิ่งจะเดินทางจากอังกฤษมาเมืองไทยได้ไม่ถึงเดือน และทันทีที่เหยียบพื้นแผ่นดินไทยในพระนคร เธอก็มุ่งไปปฏิบัติกรรมณวัดป่าแห่งนั้นทันที ไม่ท้อแท้ลงเด็ดจะอยู่ร่วมกับคนต่างชาติต่างภาษาที่พูดกันไม่เข้าใจเลย

ในการได้มีเวลาดำเนินงานกับเธอไม่ ก็น่าที่นึก ได้ทราบ ว่า เธอมาจากออกซฟอร์ด มีเวลาอยู่ปฏิบัติกรรมได้เพียงเดือนเศษ แลแล้วก็ต้องกลับไปประเทศอังกฤษ เธอนับถือพระพุทธานุชา สันใจการ ปฏิบัติสมณะวิปัสสนา มาราว ๓๐ ปีแล้ว และได้ศึกษาปฏิบัติอยู่ในอังกฤษตลอดเวลานั้นจนกระทั่ง ได้มี โอกาสมาศึกษา ปฏิบัติ ในเมือง ไทย คราว น

โดยที่เธอเลือกงดป่าดงกล่าวเป็นทศศึกษาปฏิบัติ เพื่อน
 สู่ภาพสัตว์ชาติเดียวกับเธอออกผุหนงซึ่งเดินทางมาพร้อมกัน
 เพิ่งจะกลับไปได้อีกวัน จากงดป่าแห่งนั้นเหมือนกัน และ
 เพื่อน สู่ภาพสัตว์ชาติเดียวกับเธอออกผุหนง ได้เข้ามาบวช
 เป็นชี ในพระพุทธศาสนา ปฏิบัติธรรม ของสมเด็จพระบรม
 ศาสตร์ศาสดา สัมพุทธเจ้าอยู่หลายเดือน เพิ่งจะจำเป็นต้อง
 กลับไปเพราะป่วยเป็นโรคเรื้อรังที่ไม่สามารถรักษาให้หาย
 ชาติได้ในเมืองไทย

ไม่เหงาแยหรือทเหลดอยู่คนเดียว - นึกอบัญหาจาก
 ใจจริงของเรา - พูดกับพวกแม่ชชานักไม่รู้ พระท
 เป็นชาวตะวันตกด้วยกันทานักไม่โตมา เกยวของพูดจาด้วย
 เป็นการต่างคนต่างอยู่แท้ ๆ น่าจะเหงาอย่างยิ่ง
 ถึงเมื่อยงอยู่ด้วยกันสามคน เรากก็ได้พูดกันเคย
 จะพูดกเพียงระหวางรับประทานอาหารเท่านั้น นอกนั้น
 แล้วไม่มีการพูดกันเคย ต่างคนต่างปฏิบัติธรรม อยู่ใน
 บ้าง อยู่ในกฎบ้าง ไม่พูดกันเคยจริง ๆ นอกจากเวลา

อาหารเท่านั้นและเรากรบประทานอาหารวันละครึ่งเดียวใน
 ตอนเช้า - นกคอคาคอบทไทรบอย่างขมขื่นแฉะได้ นกค
 คาคอบททำให้ผู้เฒ่าฟังละเอียดใจเป็นอันมาก เขาเป็น
 คนต่างชาติ และครึ่งหนึ่งต่างคำค้นหา เราเป็นเจ้าของชาติ
 เจ้าของคำค้นหา และนับถือคำค้นหาของเรามาแต่บรรพบุรุษ
 ไม่รักชวคน แต่เราพากันไม่ได้ใจ ทอดทิ้ง ไม่
 ศึกษา ไม่ปฏิบัติ เห็นเป็นการคร่ำครึน่าอาย ขณะที่เขา
 พากันเดินทางเกือบ ค่อน โลก จาก ดินแดน ที่เจริญ แล้วทาง
 วัดฤ มุ่งตรงมายัง ดินแดนที่ไม่เจริญเลย ทางวัดฤ แต่รุ่ง
 เรื่องสว่างไสวยิ่งนักในทางธรรม ตั้งอกตั้งใจศึกษาปฏิบัติ
 ธรรมะชั้นสูง กับ ครูบาอาจารย์ ทคนไทย ซึ่งนับถือ พระพุทธ
 คำค้นหาจำนวนประมาณมิได้ไม่รู้จัก หรือรู้จักแต่เพียง
 รูปร่างหน้าตา ไม่สนใจที่จะรู้จักจริง ๆ

วันนั้น วันที่สุภาพสตรีชาวตะวันตกผู้นั้นจะต้องกลับ
 ประเทศของเธอ ก่อนเดินทางออกจากบ้านเป็นสถานที่
 วิเวกไม่เจริญเลยทางวัดฤแต่รุ่งเรื่องสว่างไสวยิ่งนักในทาง

ชรรวมตั้งกล่าวแล้ว ก็ต่างดินทรายสีแดงเป็นฝุ่น ก็ต่างผู้คน
 จำนวนไม่น้อยนัก ทั้งบรรพชิต นักบวช และฆราวาส
 เชอถอดรองเทาทัดสวมเดินมา ออกวางไว้ทางหนึ่ง ก้าวเดิน
 ด้วยเท้าเปล่าเข้าไปในระยะร่มควรว แล้วทรุดตัวลงตรง
 หน้าท่านผู้ทเชอเดือกแดงเป็นครูบาอาจารย์ กระทำความ
 เคารพแบบเบญจางคประดิษฐ์อย่างถูกต้อง ไม่รังเกียจที่
 หน้าผากจะแนบลงบนฝุ่น ดินทราย ละเอียดยิบ พร้อม กับมือ
 ทั้งสองและศอกทั้งคู่ ผมเส็นละเอียดดีทองอร่ามทตดัดสนแผ
 กระจายลงปรกดิน เป็นเวลาครึ่งละนาหนๆ จนครบสามครึ่ง
 เป็นการประกาศความถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะอย่างททำ
 ใหญ่โตเห็นเด่นต้อย่างยากจะกล่าว ขณะเดียวกันก็บังเกิด
 ความรู้สึกว่า เมื่อไรหนอ จะได้เห็นคนไทยมากที่สุดเท่า
 ที่จะมากได้ประกาศความถึงพระรัตนตรัยเป็น สรณะแท้จริง
 ถึงเช่นนบาง เมื่อไรหนอ เมื่อไรหนอ....

ด้วยปรารถนาดี

‘ศักรัตน์’

เมื่อวันเสาร์หนึ่ง ขณะที่ผู้เขียนและเพื่อน ๆ กำลัง
นั่งรับประทานอาหาร กลางวัน อยู่ในร้านแห่งหนึ่งแถว
ราชประสงค์ เด็กจีนเด็ก ๆ อายุประมาณ ๗-๘ ขวบถือ
ลอตเตอร์เรโซมาบอกราย มีใบเดิมอยู่ในมือหนึ่ง และ
มัทฉะแดงใบหนึ่ง ออกมอหนึ่ง ยื่นเข้าไปที่หน้าของเพื่อน
ผู้เขียน พร้อมกับร้องบอกว่า “ซอหน้อยน่า ซอหน้อย
น่า เอาใบนี้แหละ ซอหน้อย” เมื่อไม่ได้รับการเอาใจ
ได้ก็ยกเคียวเซญอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งอดรนทนไม่ได้ เพื่อน
ผู้เขียนได้ถามออกไปว่า “เฮ้ ทำไมถึงต้องยกเซญให้
ซอโบนดวยเล่า” เด็กจีนผู้นั้นตอบทันทีโดยไม่ได้เสียเวลา
คิดเลย “โบนอยู่กับอวแล้วไม่ตี ชายไม่ตีเลย ซอไป
เสียจะตีดี” คำตอบนี้ทำให้เราทุกคนหัวเราะขบขันพร้อมกัน
อย่างถูกใจเป็นอย่างยิ่ง และเพื่อนผู้เขียนก็ตองซอไว้ทันที

“พูดถูกใจอย่างนี้ไม่ชอโตยงใจนี้” เขอบอก “เข้าที่
 เหตุผลแน่มาก พูดให้มันโตยงงคอย่น่าพูด”
 ครนพอดตเตอรอก เพื่อนของผุเชยนผุนนทไม่ถูก
 เขอบ่นอกว่า “การมอัยหนุนแนต ทำให้เสียเงิน
 เปลา” ผุเชยนแยงว่า “กมบอกรอแต่วว่า ไม่ดี อยูก
 มันชายไม่โต แต่วอยูกบเรามันจะตยงใจ มันออกบอ
 แต่วว่าเป็นของไม่ต”

พูดออก ไปเอง แล่วผุเชยน กนท โตเองว่า ควรจะ โต
 เรองนล้าหรับเชยน ‘ตวยปรารกนต’ ไม่ตองเสียเวลา
 คนควาหาเรองจรังไปอูกอาทตยหนง

ของไม่ต อยูกบใครกไม่ต คนไม่ต อยูกบใครก
 ไม่ต พระพุทของคัจทรวงตอนไม่ใหคบคนไม่ต
 แตตงโตเคยกถ้าวแล่ว การจะรู้ว่าใครตไม่ตบางทก
 ตองการเวลาหนานไม่นอย นนทคอกหากปรากฏว่าเป็นคน
 ไม่ต ผุพิลัจน ก็พลอย ใรบผล ไม่ต ไปตวย แล่วไม่นอย
 เหมือนกัน

อย่างไม่ก็ตาม ของไม่ดี หรือคนไม่ดีต้องมีส่วน
 แห่งความไม่ดีเต็มบริบูรณ์อยู่เสมอ ไม่ลดลงตามลัทธิที่ไป
 ก่อความไม่ดี ให้แก่ใคร ๆ ตรงกันข้าม ยิ่งไปก่อความ
 ไม่ดีให้ใครมากเท่าไร ความไม่ดีก็จะยิ่งทวีขึ้นในตัวเอง
 ของสิ่งนั้นหรือผู้นั้น การที่ใครจะคิดว่า ของสิ่งนั้น คน
 คนนั้น ไปทำให้คนนั้นคนนั้น ทนทนทน ไม่ดีมาแล้ว ช่วย
 มาแล้ว ความไม่ดีก็คงจะน้อยลงไปหรือหมดไปจากตัวเอง
 ของของสิ่งนั้น หรือคนคนนั้นแล้ว นับว่าเป็นการคิดผิด
 และเป็นการเล็งรับความไม่ดีอย่างน่าหวาดเสียวที่สุด

ด้วยปรารถนาดี

‘ศัตรุตนั’

เมื่อสุภาพบุรุษผู้หนึ่งถึงเวลาย่อมมีความ สุขสงบพ้น
จากความวุ่นวายของชีวิตฆราวาส แม้จะเพียงชั่วระยะเวลา
อันสั้นมากหรือยาวมากเพียงใด ท่านก็ได้บอกกล่าวใคร
ต่อใครให้ทราบ ว่า ท่านจะ ปลีกตัว จากความ วุ่นวายไปหา
ความสงบเย็นแห่งร่มกาดาวพัสตร์แล้ว ครั้นถึงวันสำคัญ
นั้น ผู้เขียนก็ได้พลอยไปร่วมอนุโมทนายินดีด้วย ในความ
สุขสงบที่ควรจะได้เต็มใจยอมรับกันทั้งต้น

ก่อนถึงเวลา ผู้เขียนกับพรรคพวกหลายคนเที่ยว
ด้อม ๆ มอง ๆ หาที่ ร่มเย็น พักผ่อน เวลา ซึ่งยังอีก ค่อนข้าง
นานจึงจะถึงพิธี ในที่สุดก็มีความเห็นพ้องต้องกันว่า บน
กุฏิหลังหนึ่ง ซึ่งกาลังเป็นที่พักชั่วคราว ของพระ ภิกษุผู้
ภูมิธรรมรูปหนึ่งจากป่าเขาตำเนาไพร จะให้ความร่มเย็น
แก่ร่างกายและให้ความเบิกบานแก่จิตใจได้อย่างดี จึงพา
กันไปยังกุฏิหลังนั้น ได้กราบนมัสการพระภิกษุรูปนั้น
และได้ตัดไม้ ช่มมะเบา ๆ ตบบาย ๆ จาก ท่านอยู่ตามสมควร

แล้วจึงได้เรียนท่านว่า พวกเรามาร่วมในพิธีอุปถัมภ์
 สุธภาพบุรุษผู้หนึ่งซึ่งเป็นทหวงโย ของพวกเราอย่างจริงใจ
 ทุกคน เราทุกคนปรารถนาจะให้ชีวิตของสุภาพบุรุษผู้
 มีความสุขสงบร่มเย็นเป็นสุขอยู่ได้ ร่มอันแน่นเย็น ของ
 กาดาวพัสดร์นานเท่าที่จะสามารถให้เป็นไปได้ ท่านมอริ
 โดบ้างใหม่ที่จะช่วยให้สัมปรารณา เป็นต้นว่าขอพระ
 พุทฺทมนต์สักบทหนึ่งไว้สวดภาวนาช่วยให้เป็นไปดังความ
 พรอมเพรียงปรารถนาของพวกเราทุกคน ท่านนั่งฟังคำ
 ของเราด้วยดีหน้าสงบ ก่อนข้างจะมัททำทำให้เรารู้สึกว
 มีความหวังที่จะได้รับอะไรสักอย่างหนึ่งมาช่วย ประคับ
 ประคองความปรารถนาของเราให้ดำเนินไปได้เท่าที่ควร
 เมื่อเกิดความหวัง คนหนึ่งในพวกเราเปิดกระเป่า หยิบ
 กระดาษและปากกาออกมาถือในท่าเตรียมพร้อมทันทีที่จะ
 ๑๓

‘พวกเราทุกคนจะภาวนาค่ะ’ ผู้เขียนรีบเรียนรับรอง
 เพราะกลัวพลอยจะเกิดความหวังตามไปด้วยหน่อยๆ เหมือน

กนเมื่อเห็นดี หนา ของ ท่านเช่น นั้น ‘และ จะ ให้เจ้า ตัวเอง
 ภาวนาด้วย แม้ว่าจะบางทีจะไม่กล้าบอกกว่าภาวนาเพื่ออะไร’
 ถึงตอนนั้น ท่านยกยมและยอนถามว่า ‘อย่างนั้นหรือ’
 ผู้เขียนกรบรับเสียใหญ่ คนถอกระดาศปากกาก็จะตั้ง
 เตรียมพร้อมใหญ่นั่นเหมือนกัน ทั้งหมดนี้ เป็นไป ด้วย
 ความปรารถนาดีต่อสุภาพบุรุษผู้เป็นที่ ห่วงใย อย่างยิ่งของ
 พวกเราเท่านั้น

‘ตามบุญตามกรรม ภาวนากันไว้นะ’ ในที่สุดท่าน
 ก็ให้ลาถาทพวกเราปรารถนา ‘ตามบุญตามกรรมนั้นแหละ
 ใช้ได้’

ทั้ง ๆ ที่ต้อง หิวเพราะกัก ออกมาทันทีอย่าง กลดนไม่ทัน
 แดวเวลาที่ต่อมาผู้เขียนก็ตระหนักดีว่าไม่มีคาถาบทใดออกแล้ว
 จะให้ประโยชน์ ในกา ร น และกา ร อื่น ๆ ทั้ง หาดาย อีกเป็น
 อันมากยิ่งกว่าบทที่ว่า ตามบุญตามกรรม ขอเพียง
 พยายามทำใจให้ เห็นจริงเถิดว่า ทุกอย่าง เป็นไป ตามบุญ
 ตามกรรม ทำบุญก็ได้ผลเป็นบุญ ทำกรรมก็ได้ผลเป็น
 กรรม ไม่มีจะผิดไปจากนี้ได้อีกแล้ว...▲

ด้วยปรารถนาดี

‘ศัตรรัตน์’

เพื่อนหญิงผู้หนึ่งของผู้เขียนเป็น ‘ดาวร้าย’ ที่ชวนชอ
กว่าอาตวาทะแถมเป็นอย่างยิ่ง ไม่เคยยอมแพ้มนุษย์หน้าไหน
ผิดใจเมื่อไร เป็นบ้านแตกเมื่อนั้น หลายต่อหลายครั้ง
เรียกว่า นับ ครั้ง ไม่ ถวน ท เชอ เคย เต็ม เว้า ๆ มา ระบาย
อารมณ์ ชนิดที่ฝ่ายผู้ฟังทงหลายต้องอาปากบอไปตามกัน
พิมพ์มาได้เพียงข้างตน เครื่องพิมพ์ไฟฟ้าคู่ซุฟของ
‘ศัตรรัตน์’ ก็มอ็นเป็นกระโตดบังแล้วหยุดสนิท ไม่ยอม
เคลื่อนไหวกเลย ไม่ว่าล่อนไหนทั้งสิ้น ต้องโทรคัพัท
ไปเรียกช่างจากวิทยาคมทมบริการดีเหลือเกิน ระหว่าง
ทรอช่าง อยู่นน เพื่อนผู้ ทกดาวถง ข้าง ตน ก็ ใผดหน้าเข้ามา
พอด ผู้เขียนบอกให้ฟังว่ากำลังจะเขียน ‘ด้วยปรารถนาดี’
ถึงฤทชเดชของเชออยู่ทเดียว เฮียนเอาหนักจนทำให้เครื่อง
พิมพ์กระโตดบังแล้วกระตุกกระตักไม่เคลื่อนไหวกเลย เธอ
หัวเราะชอบอกชอบใจดำทับว่า “เห็นฤทชหรือยังละ จะ
เขียนถงเทานนยังแ่ดงให้ดูแล้วเห็นไหม เลิกเขียนเดี๋ยวนา”

“ไม่สำเร็จหรอก” ผู้เขียนตอบ “ไม่มีเรื่องจะเขียน
ถึงแต่คงฤทธิขยงใจกตองเขียนให้ได ถึงเวลาแล้ว ไม่รู้จะ
ไปหาเรื่องจริงที่ไหนเขียน”

“จะเขียนฤทธิ ตอนไหน ของฉันนะ” เธอซัก
หัวเราะไปมา ทจริงกับผู้เขียน เธอกัดไปอย่างไม่มีการ
แสดงฤทธิ “เขียนให้ตนา แล้วฉันจะได้เก็บไว้เป็นพระดก
ดักดองด้ามเล่มอีก”

เมื่อวันก่อน เธอไม่ชอบใจพรรคพวกในบ้าน บอก
ว่าเธอพยายามดิพยายามนึ่ง กลับมาทำฤทธิกับเธอ เธอ
เลยจะต้องแสดงฤทธิให้หนักขึ้นไป ได้เดินบนพมพามา
ปรึกษาผู้เขียน ก่อนจะ กลับไปแสดงฤทธิอาตวาวาดให้บ้าน
แตก เมื่อผู้เขียนคัดค้านว่า ไม่ถูก นึ่งเดียว อดทนเอา
จึงจะถูก

“ไม่ได้ ไม่ถูก” เธอเถียง และพยายามจะให้ผู้เขียน
เลื่อมใสด้วยการกล่าววว่า “ดูแต่พระพุทธรเจ้าตีเห็นใหม่
ตอนที่พวกพระญาติพระวงศ์ไม่เคารพกราบไหว้ ยังแสดง
ฤทธิเหาะขึ้นไปเหนือหัวให้ดูเสียสิ พวกนั้นถึงได้ยอมแพ้

ฉันจะต้องเอาอย่างพระพุทธเจ้าบ้างจึงจะถูก ต้องแสดง
ฤทธิ์ให้สะเด็ดไปเลย”

“เดี๋ยวก่อน” ผู้เขียนคำ “ใครเขาไปเรียกอย่าง
เธอว่าพระพุทธเจ้าแสดงฤทธิ์ เมื่อพระญาติไม่ถวายนาม
เคารพเพราะไม่เชื่อในความเป็นพระ พุทธเจ้าที่เหนือ กว่า
พระประยูรญาติทั้งหมด พระองค์ทรงแสดงความคิดเห็น
กว่าให้เห็น พระองค์ทรงแสดงความคิดความสามารรถ ไม่
ได้แสดงฤทธิ์อย่างที่เขาว่า การที่เด็ดใจเหาะขึ้นไปต่อหน้า
ต่อตาผู้คนมากมายเป็นการแสดง ความ สามารรถ ใน ทาง ดิ
ของ ท่าน ไม่เป็นการแสดงฤทธิ์ ถ้าเธอจะเอาอย่างท่าน
เธอก็ตองแสดงให้เขาเห็นว่าเธอมีคุณงาม ความดี เหนือ
กว่าเขา ไม่ใช่ร้ายกว่าเขา แต่ดีกว่าร้ายกว่า แสดงฤทธิ์
เก่งกว่า อย่างนดะกอยาเอามาอ้างว่าเอาอย่างพระพุทธเจ้า”
เธอนั่งฟัง แล้วกคงจะเข้าใจว่าเธอขยมากดาวผิด
ไปแล้วแล้ว จึงหวเราะ ผู้เขียนถือ โอกาสที่เธอไม่เคย
แสดงฤทธิ์ด้วย และด้วยเห็นเธอเป็นผีผู้เพียงแต่ยงทควรฟัง
อยู่มากเหมือนกัน แนะนำเรื่อยไป

“เธอรู้เรื่องนของพระพุทธเจ้ากตอย่างยังแล้ว ควรจะ
เอาอย่างอย่างยัง คอถาตองการให้ใครที่เขาไม่นับถือ

หรือไม่ว่าเราเปลี่ยนใจมานับถือเรา เราจะต้องแต่งตั้ง
 ให้เขาเห็นถนัดชัดเจนนับถือเรา เรามีความดีที่ยังกว่าเขา
 เห็นออกกว่าเขา และเป็นความจริง ไม่ใช่ดีแต่อดอ้าง
 ดีแต่ปาก อย่างพระพุทธเจ้าในตอนทักกล่าวนั้นได้ทรง
 แต่งตั้งให้ใครๆ เห็นประจักษ์ที่เดียวว่าทรงเห็นออกกว่าใครๆ
 จริง อย่างน้อยก็ทรงเหาะขึ้นไปเหนือหัวใครๆ ได้ ถ้า
 พระองค์จะเพียงแต่รับสั่งอวดว่า พระองค์เห็นออกกว่านะ
 พระองค์ทรงเหาะก็ได้นะ แล้วทรงเหาะขึ้นไป ไม่ได้
 อย่างนกยอมเป็นไปไม่ได้ที่จะทรงชนะพระฤทธิพระญาติ
 พระวงศ์ทั้งหลายในทีประชุมกัน ที่ทรงชนะเพราะทรง
 ดีจริง ทรงอวดได้จริง ถ้าเขาจะเอาอย่างพระพุทธเจ้า
 ต้องเอาอย่างให้ได้อย่างนั้น แล้วค่อยมาชุกกันนะว่าทำไม่ผิด
 เพราะได้เอาอย่างพระพุทธเจ้าแล้ว”

เขอนิ่งเฉยเสีย ไม่ได้ตอบ ผู้เขียนก็พอใจแล้วที่ได้
 พูดเพียงนั้น นามานเขียนก็เพราะไม่มีเรื่อง ออกจาก
 ถานน หากจะเป็นประโยชน์สัมพันธ์กับความปรารถนาดีที่
 ชนทุกครั้งที่ในการเขียน ‘ด้วยปรารถนาดี’ นั้น ก็จะเป็นที่ปลม
 ใจอย่างยิ่ง ▲

ด้วยปรารถนาดี

‘ศัทรันท์’

เมื่อ วันอาทิตย์ก่อน ผู้เขียนได้พบเพื่อนหญิงร่วม
มหาวิทยาลัย คนหนึ่ง ซึ่งเป็น ทริค เต็มออกมา ในพระอุโบสถ
วัดบวรนิเวศวิหารที่ซึ่งไม่เคย ได้พบเธอมาก่อนนานทีเดียว
ได้ความว่า น้องชาย คนหนึ่ง ของเธอ มาบวช จำพรรษาอยู่
ณวัดนั้น เธอเดินทางไปอยู่กับพวกด้นค้ำดา ซึ่งมชอ
คณะหนึ่ง และเป็น พุทธค้ำดา นิกเพียงผู้เดียว ในหมู่ชน
เธอได้รับ ความยกย่อง อย่างดี ทมความหนักแน่นมั่นคงใน
พระค้ำดาของเรา ขณะเดียวกันไม่พ้นจากการถูกเกลียด
เกลียดให้เห็นว่า พระค้ำดาของเรา นนหาลู้ ค้ำดาของเขา
ได้ไม่

“คุณพ่อท่านว่า” เธอหมายถึงหัวหน้าผู้ด้นค้ำดา
นั้น ฟังคำไฟเราะ ยกย่องที่เธอใช้ กล่าวถึงแดงกษนใจ
ความมีความระ ในผู้ควรควรจะทำให้ผู้มีเองน่ารัก หาได้ทำ
ให้ผู้ได้รับตั้งชนกว่าความเป็นจริงไม่ “พระพุทธรค้ำดา
ไม่บอกไว้ ให้ชัดเจน ว่ามนุษย์ คนแรก เกิดชน ได้ อย่างไร

เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ทำให้ท่านเชื่อไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ท่านก็เห็นว่า
 พระพุทธศาสนามีอะไรดี ๆ มากมาย เราก็พยายาม
 อธิบายถึงเรื่องเขต เรื่องอะไร ต่ออะไร แบบวิทยาศาสตร์
 เพราะที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ นั้น วิทยาศาสตร์ยอมรับแล้ว
 แต่ก็ยังไม่ตรงเป้งพอที่จะทำให้ท่านเข้าใจได้ มีอะไร
 ช่วยไปสู้กับเขาบ้างไหมล่ะ”

พระพุทธเจ้ารับสั่งอยู่เดิมว่า ทรงพยากรณ์ แต่สิ่งที่
 เป็นประโยชน์ ไม่ทรงพยากรณ์สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์
 การที่จะรู้ความทุกข์คนแรก เกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าสามารถทำ
 ให้เราพ้นทุกข์ได้ ก็คงจะทรงสอนแล้ว สอนแล้วจนเข้าใจกัน
 ชัดเจน

เราเห็นพ้องต้องกันว่าจริง แต่คุณเพื่อจะเห็นจริง
 ด้วยหรือไม่นั่นเป็นเรื่องของคุณพอท่าน เราเห็นจะต้อง
 ใช้ความสุภาพนุ่มนวลอย่างที่สุด ที่จะนำสิ่งที่เราได้จากการ
 ศึกษาพระพุทธศาสนามายกตัวอย่างกับท่านว่า ถ้าเราถูก
 ยิงถูกปืนฝังอก โดยไม่มีผู้เห็นว่า ใครยิง ยิงมาแต่ไหน
 แล้วมีบุรุษสองท่านอยู่ในที่นั้น ท่านหนึ่งบอกว่า ท่าน

รู้แล้วว่าใครเป็นคณิง อยู่ไหน แลวกอธิบายรูปร่าง
ลักษณะหน้าตาทำทาง ตลอดจนบ้านช่อง เคยไปถึงพวก
พองพอง รวมทงประวัติชีวิตของผยองนอย่างละเอียด
ยดยาว กินเวลานาน นกหนา ล้วนอกท่านหนึ่งบอกว่า
ใครจะยิงช่างเกิด จะรักษาให้รอดตาย หายเจ็บปวด
ทรมานได้ทันที ถ้าจะต้องเลือกกระหว่างบุรุษทั้งสองนี้ให้
เป็นทพงของเรา เราจะเลือกคนแรกหรือคนหลัง และ
พระพุททเจ้าคอคคนหลังแน่นอน

เราคุยกันได้เช่นนี้ คิดว่าควรจะไปพูดเช่นนี้กับคุณ
พ่อ แต่แล้วเราก็ต่างสงสัยว่าจะ ควรพูด ได้เพียงไหน
เรื่องของคำสอนาเป็นเรื่องประณตยงนิก ปกติไม่จำเป็น
จริง ๆ ก็ไม่พูดกัน พูดกันก็แต่โมหุมุเดียวกัน เป็นการ
ให้ความเข้าใจกระจ่างชัดยิ่งขึ้นในพวกเดียวกันเท่านั้น ถ้า
จะหลงไป ถึงท่านที่อยู่ นอกพวกนอกหมู่ และเกิด ประโยชน์
เป็นความเข้าใจถูกแก่ท่านได้ ก็ยอมเป็นทพงนตยงกว่าความ
ยินดีใด ๆ

ด้วยปรารถนาดี

‘ศัตรุ์นั้น’

เขา เป็นเด็กวัยรุ่นอายุประมาณ ๑๗-๑๘ ปี แม้จะ
ไม่สวมเครื่องแบบ แต่ท่าทางผมเผ้าของเขาแสดงให้รู้ว่า
เขาต้องเป็นนักเรียนเตรียมทหาร ฉะนั้น เขาเดินเข้ามา
ในสำนักงานคริสต์ปาด้า ด้วย ท่าทางองอาจ สุภาพ น่าดู
ในมือมีฉนวนกระดาษฟูลด์แก่ปขาว ซึ่งใคร ๆ ที่เข้าไปใน
สำนักงานล้วนมากมอดอก กันเข้าไป คนละม้วน ต้องม้วนเล่มมอ
เป็น ม้วน ต้นฉบับ เรือง ฉันทบางยาวบาง เพื่อตั้งให้
พิจารณา

“ผมมาส่งเรื่อง” หนุมานอยุณน พุดชนพรอมกบยณ
ม้วนกระดาษนั้นให้แกมตอรบ และเมื่อถูกรบไปแดงก
ถามตามมาว่า “ผมจะได้สักเท่าไรครับคะเรื่อง”

ผู้รบกดกระดาษออกดู ยมเมื่อตอบว่า “ยังตอบ
ไม่ได้หรอกคะ เพราะจะได้ลงหรือไม่ก็ยังไม่ตอบไม่ได้
เขียนเองหรือ”

“เปล่าครับ ของเพื่อนผม” เขาตอบอย่างซัดถอย

ชัคค้ำทนท์ “ผมไปวานเพื่อนผมเขียน ผมอยากจะได้เงิน
ดัก ๒๒๐ บาท ก็เลยคิดจะนำเรื่องนมาขาย”

“ต้องการเงินไปทำไมคะ” ผู้ถามได้เห็นการแต่ง
กายที่สะอาดหมดจด และดีหน้าตาทางทราเรงมีความสุข
ความมั่นใจของหนุ่มน้อยผู้นั้นแล้ว จึงเป็นเหตุให้ถาม
ดังกล่าว

“เพื่อนผมเขาเดอดรอน เขาอยากจะได้เงิน ๒๒๐
บาท ไม่ใช่เพื่อนหรือครับ ลูกชายของคนแก่คนหนึ่งที่
ผมจ้างแก่เป็นครูสอนขมิให้ผม เขาไม่มีงานทำ ทนเขาจะ
ไต้งานเป็นกระบะเป้ารถเมด จะต้องมีเงินประกัน ๒๒๐ บาท
ผมอยากจะช่วยเขา แต่ผมก็ไม่มี เขาสัญญาว่าจะผ่อนใช้
เมื่อไต้ทำงานแล้ว ๓ เดือน ผมจึงไปวานเพื่อนให้เขาเขียน
เรื่องให้ จะได้นำมาขายขอดัก ๒๒๐ บาท เอาไปให้เด็ก
คนนั้นเขาทำงาน” เขาเล่าชัคค้อยชัคค้ำดด้วยหน้าตาที่แจ่ม
ใสจริงใจ จนทำให้ผู้ไต้รับฟังเลื่อมใส เขากำลังพยายาม
ในทางที่ซอบทจะช่วยคนอื่น ที่เขาถอความบุญคุณเพราะ
ไต้ให้ความรู้แก่เขา แม้ว่าเขาจะให้ค่าตอบแทนในการ

ต้อนรับแล้ว อันคนมีน้ำใจ และคนระดึกในบุญคุณที่
 ท่านได้ดูแลต้อนรับ เป็นคนที่ 'ศรีลปดาห์' รักอย่างยิ่ง
 เสมอมา ดึงนมเมื่อได้ฟังเรื่องราว หนูน้อยผู้นั้นจึงได้
 ตกเป็นเหยื่อ 'ศรีลปดาห์' รักไปอย่างไม่มีเหนื่อรัด

“เรื่องอาจจะได้ลงหรืออาจจะไม่ได้ลง” เขาได้คำ
 ตอบไปเช่นนั้น “แต่ถ้าจะให้ยืมเงินจำนวนนั้นไปเลยเดี๋ยว
 จะต้องการหรือไม่”

เขาตอบรับด้วยยินดีเป็น ประกายยินดี และเมื่อรับ
 เงินเขาสัญญาว่าจะนำมาให้เมื่อใดรับผ่อนมาทุกครั้ง และ
 เขาได้ปฏิบัติตามสัญญา อย่างเคร่งครัดจนเป็นที่ เรียบร้อย
 กันไปโดยที่เขาหารู้ตัวไม่ว่าใน ความรู้สึก ของ 'ศรีลปดาห์'
 เขาได้กลายเป็นรูปภาพบุรุษหนูน้อยที่หาได้ยากอย่างยิ่งคน
 หนึ่งในสมัยนั้น โอบเออฮาร์ มกตัญญูกตเวที และรักษา
 คำมั่นสัญญา คุณธรรมบดบังกล่าวทงหมดจะทำให้เขาเป็นที่
 รักในหมู่คนดีทั่วไป จะทำให้เขาได้รับ ความเจริญรุ่งเรือง
 ด้วยมั่งรรมงคลคุ้มครอง

ด้วยปรารถนาดี

‘ศตวรรษ’

เมื่อ เพื่อนคนหนึ่งของผู้เขียนเจ็บหนัก จนเป็นทร
กัมแล้วว่าจะไม่มัวชวดต๋อยไปโตกวนนิก เจ้าของไซทงหลาย
โตทำส่งหนังสือเขียนเหินชอบด้วยเหลือเกิน คือได้ไป
นิมนต์พระรูปหนึ่ง ซึ่งมีพรรษามากพอควรและมีความ
ศรัทธาธรรมมากพองาม จากวัดใกล้บ้าน ให้ไปให้กำลังใจ
และให้ศีล นำให้แม่เมตตาแม่สวดนิกศีล เป็นประจำทุก
วัน ผู้เขียนไปเยี่ยมวันไหนก็ได้พบท่านในวันนั้นเสมอ
วันหนึ่ง คนเจ็บซึ่งได้ฟังใคร ๆ บอกแต่ว่าเกือบจะ
หายแล้ว อีกไม่กี่วันก็จะหาย ทั้ง ๆ ที่อาการก็ทรุดลง
ทุกวัน ได้ตั้งปัญหาถามพระรูปนั้นว่า เธอว่าคาถุสภาพ
ของเธอเหลือเกิน จะทำอย่างไรดี

ภาวณาพุทโธ พุทโธ ไว้ให้เสมอ ๆ - เป็นคำแนะนำ
นำจากท่านผู้ได้รับคำถาม

ภาวณาพุทโธแล้วจะหายหรือคะ - คนเจ็บตั้งคำถาม
ต่อไป

ถ้าจะหายก็หาย—ท่านตอบซ้ำ ๆ ชัดเจน—ถ้าจะไม่หาย
ก็จะไปสู่สุคติ ภาวณาไว้เถิด พุทโธตัมมก ดีจริง ๆ

ถ้าจะหายก็หาย ถ้าจะไม่หายก็จะไปสู่สุคติ ภาวณา
ไว้เถิด พุทโธตัมมก ดีจริง ๆ

คำตอบของท่าน ผู้ทรงศีลต่อ คำถามของเพื่อน ผู้เขียน
ทำให้ผู้เขียนต้องยกย่องไปถึงอดีตในทันที ขณะนั้นผู้
เขียนมีอายุ ๑๗-๑๘ ปี และกำลังจะสูญเสียท่านผู้เป็นที่พึ่ง
ทรง ทอบอุ้มผู้หนึ่งไป คือ แม่

คนหนึ่ง อาการของแม่ทรุดหนักลงจนเป็นที่คิดว่า
ท่านจะจากไปขณะนั้น พ่อบอกกับท่านว่าให้เลิก พุทโธ
ไว้ ไม่ต้องนึกถึงอะไรอื่น และแม่ก็ตั้งปัญหาถามขึ้นมา
ในทันทีว่า ท่านจะตายหรือเปล่า ผู้เขียนซึ่งยังเรียกได้ว่า
เด็กนักร่ำไห้สำหรับการจะต้องเผชิญหน้ากับความตาย โดย
เฉพาะเป็นการตายของแม่ ใจหายวูบเมื่อได้ยินคำถาม
นั้น ตั้งสัจจนจับใจ เพราะรู้อยู่แต่เดี๋ยวนี้คำตอบคำถาม
ของแม่จะเป็นคำตอบปฏิเสธไปไม่ได้เลย และพ่อก็เป็นผู้ไม่
เคยกล้าดื้อจาไม่จริง ท่านจะตอบคำถามของแม่ว่าอย่างไร

หนอตจะไม่ทำให้แม่รับรู้โดยตรงไปตรงมา ที่เด็กๆอย่าง

ผู้เขียนรู้สึกว่ามันน่าจะทราบบรริได้โดย

นึกถึงพุทโธไว้ ถ้าไม่ถึงทกจะหาย ถ้าถึงทกจะไป

เป็นสุข พ่อตอบเช่นนั้น แม่เวลาจะดงมาบคนนานเป็น

ดบยดับป้แดงตาม ผู้เขียนยังไดยนเสียงของพ่อที่ตอบแม่

ในวณน เช่นน ไดยอย่างถนดชดเจน ยังจำความรู้สึก

ทราวบของตนเองไดยเมอ ไดยนคำตอบเช่น นนจากปากพ่อ

ส่งสารแม่แทบขาดใจ แต่กชอชมคำตอบของพ่ออย่าง

ดนพน ช่างเป็นคำตอบที่ประเสริฐสุดสำหรับความรู้สึก

นึกคดของผู้เขียนจริง ๆ - นึกถึงพุทโธไว้ ถ้าไม่ถึงทกจะ

หาย ถ้าถึงทกจะไปเป็นสุข ความหมายเดยวกันนเอง

กบทว ถ้าจะหายกหาย ถ้าจะไม่หายกจะไปสู่สุคติ

ภาวนาไวเกิด พุทโธคีนัก ดีจริง ๆ

ที่นำมาเขียนไว้ ใน 'ด้วยปรารณนาค' นึกดอยม

ปรารณนาค อยากให้ใคร ๆ จะทกกำลังป๋วยน้อย ป๋วยมาก

หรือไม่ป๋วยเดยก็ตาม ไดยเชื่อว่าพุทโธคีนัก พุทโธคี

จริง ๆ นึกถึงพุทโธไว้ให้เล่มมอ ถ้าถึงทก ตายไปก็จะ

เป็นสุข....

ด้วยปรารถนาดี

‘ศัตรันท์’

วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน เป็นวันสำคัญยิ่งวันหนึ่งใน
ความดำเนินของผู้เขียน

เจ้าพระคุณ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวง-
วชิรญาณวงศ์ วัดบวรนิเวศวิหาร สิ้นพระชนม์ในวันนั้น
ทรงเป็นความสูญเสียอย่างยิ่งของผู้เขียนจริงๆ มิใช่สัก
แต่จะเขียนเรื่อยเปื่อยไปเท่านั้น

เกือบจะเรียกได้ว่าเมื่อยทรงพระชนม์อยู่นั้น ผู้เขียน
ก็มิได้ถวายอะไรพระองค์ท่าน และพระองค์ท่านมิได้
ประทานอะไรผู้เขียน ที่เป็นพลัดสิ่งของ แต่ทว่าเป็นน้ำใจ
และนาพระทยนนตณพนเหลือจะกล่าว

การให้น้ำใจจริงต่อกันนั้นมีค่าประมาณมิได้ ไม่
เสียทรัพย์สินเงินทองของข้าว แต่ก็ประหลาดเหลือให้กัน
ยากจริงๆ เหมือนเสียตมเสียตายกันจริงๆ

จะว่าเป็นเพราะไม่รู้จักว่าน้ำใจเป็นอย่างไรก็ไม่ใช่
แน่นอน ทุกคนรู้จักน้ำใจ ทุกคนต้องการได้รับน้ำใจ

แต่น้อยคนจะคิดถึงใจผู้มอบวาทะต้องการได้รับเข้าใจเช่นเดียวกับตน

ผู้เขียนเองขอสารภาพว่า ต้องการเข้าใจยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดเป็นอันมาก และเจ้าพระคุณสมเด็จพระที่นั่งในยามทุกข์ และยามสุข นำพระทัยของพระองค์ท่านก่อให้เกิดความอบอุ่น ความมั่นใจ ความผูกพันอย่างลึกซึ้ง จนกระทั่งเมื่อต้องมาสูญเสียพระองค์ท่านไปตามกฎกรรมด่าที่ ไม่มีทางหนีพ้น ก็ให้ความรู้สึกเหมือนคนหมดทิศทาง เสียหาย อาลัย อึดอัด เศร้าหมอง สุดจะกล่าว พระวาพระวังดังเด ไม่รู้จะจัดการกับตัวเองอย่างไรจึงจะให้ชีวิตดำเนินไปอย่างอบอุ่น เหมือนเมื่อยามพระองค์ท่านเป็นทพ

การสูญเสียเองที่ทำให้ผู้เขียนรู้สึกค่าของคำว่า 'ทพ' อย่างชัดเจนลึกซึ้งแก่จิตใจ

การสูญเสียเองที่ทำให้ผู้เขียนรู้สึกว่าเกิดมาจะไม่เสียชาติเกิดหากสามารถทำตนให้เป็น 'ทพ' ดังเช่นนั้น ได้ แม้เพียงแก่ใครสักคนเดียว

‘ทพงถงเซนนน’ ของผู้เขียนคือ ‘ทพงเซบเจ้าพระคุณ
 ถ่มเตจฯ’ ของผู้เขียน หรือ ‘ทพงเซบใครก็ตามของใคร
 ก็ตาม’ ที่ให้ความอบอุ่นไต่ทงยามทุกขและยามสุข ไม่
 ทอดทงในยามดยามชว ทุกขก็ช่วยให้หายทุกข สุขก็ช่วย
 ให้ยิ่งสุข ตักให้ดีติ ชวก็ตกเตือน

และท่านผู้จะเป็น ‘ทพงถงเซนนน’ แก่ใครได้ต้องเป็น
 บัณฑิต ผู้มมกคดตั้ง

ชวชวตน ผู้เขียนมบุญยงนททไต่ทพงถงเซนนน
 แล้ว ไม่ว่าจะท่านผู้เป็นทพงถงเซนนนจะอยู่หรือจะเดินไป
 ท่านจะประดิษฐานอยู่ในจิตใจของผู้เขียนอย่างเด่นชัด ชว
 ชวตน...

ด้วยปรารถนาดี

‘ศัตรรัตน์’

เอาถ่านค้ำมารำฝนจนสิ้นก้อน

สี่จะย้อนกลับเป็นขาวหาเคยไหม

เหมือนแต่งตงคนชั่วตัวจัญไร

จะฝันให้เป็นบัณฑิตคุณิศธรรม

เค็ชกระตาศ เกาแกัดขาว ที่ เป็ลยน เป็น เหลือง จัดไป
แผนนหมชอควมขางตนทเชยนดวยดายมอชอง ‘ศัตรรัตน์’

เอง จำไต่ควานานปีมาแลว แต่หาจำไต่ไม่วาไปคัตดอก

ชองท่านผู้โตมา หรือวาเป็นควมดำมารดชองตนเองชง

ดัมยเป็นนักรเรียนอดมคักษาหายใจเป็น บทร้อย กรองไม่ผิด

นกกควดสมยนเหมือนกัน แต่ไม่วาจะเป็นค้ำชองผู้โตกตาม

เนอควมนนกเป็นทฎกใจยงนักร จนทำให้อยากรจะนำมา

ลงไว้ให้ปรากฏสืบไปน ‘ศรัตปดาห์’ บางที่จะมีผดกใจดวย

บาง บางที่จะมีผเหนดวยบางวาชอควมขางตนนหมควม

ปรารถนาดีแฝงอยเป็นอนมาก

วนหนงคงดชน วนหนงคงดชน วนหนงคงดชน นคอ

ความคิด ที่โปรดปรานอย่างยิ่งของผู้เขียนมาแต่ไหนแต่ไร
แล้ว เวลาพบใครที่เป็นอะไรอย่างไม่น่าเป็น ทำอะไร
อย่างไม่น่าทำพูดอะไรอย่างไม่น่าพูด คิดอะไร อย่างไม่
น่าคิดเป็น ทกระเทือนหู กระเทือนตากระเทือนใจ กระเทือน
ความเป็นอยู่ของผู้เขียนเอง แต่ผู้เขียนก็ไม่เข้มแข็งที่จะทำ
อะไรลงไปได้ เพราะมีความคิดที่โปรดปรานอย่างยิ่งดัง
กล่าวแถวข้างต้น คือฉนวนหงคงตชน ฉนวนหงคงตชน ฉนวน
หงคงตชน ฉนวนหงนนเคยมจริง ๆ สำหรับบางเรื่อง
บางราย เพียงเท่านั้น ก็พอจะหลุดเลย ความคิดที่โปรด
ปรานของผู้เขียนใหม่ชดแข็งแรงดัดได้ อยู่ได้แม้จนทุกวันนี้
อย่างทำให้เป็นที่โมโหของใคร ๆ อีกมากมาย

แต่คิดที่ปรากฏอยู่ในบท ร้อยกรอง ข้างต้น ก็เด่นชัด
เหลือเกิน...เอาถ่านตำมาราฝนจนต้นก่อน ดีจะยอนกลับ
เป็นชาวหาเคยมไม่...ช่างขัด กับความคิดที่โปรดปรานของผู้
เขียนอย่างชาวกับดาดเดียว ไม่น่าเป็นไปได้อีก แต่ก็เป็น
ไปได้สำหรับ ผู้เขียน ที่ชอบ ความคิด สองอย่าง ที่ต่าง กัน น
พร้อม ๆ กัน เหมือนมีหวังและสิ้นหวังไปพร้อม ๆ กัน

๕
ชนะนน

ขอเล่นด้วยความปรารถนาว่า ถ้าเป็นคนเด็ดขาด
 ด้รู้ว่าไหนถ่านดำ ก็ให้ดอกไม้ในบทรอยกรองข้างต้นทว่า
 ...เอาถ่านดำมาราฝนจนสิ้นก่อน ดีจะยอนกลับเป็นชาวหา
 เคยไม่...เป็นเครื่องตัดสิ้นใจ แต่ถ้าเป็นคนอ่อน ก็ให้ถอ
 ความคิดวนหงคกงดชน วนหงคกงดชน วนหงคกงดชนไว้
 ปลอบใจตัวเองเวลา ต้องกระทอนหูกกระทอนตากระเทอน
 ใจกระทอน ความเป็น อยู่เพราะ ความคิด การกระทำคำพูด
 ของคนอื่นอย่างหดกเดยงไม่ได้เกิด จะมีความสุขได้พอ
 ด้สมควร... ▲

พิมพ์ที่ร.พ. ศรีศตวรรษ นครไชยศรีซอย 1 พระนคร
ม.ถ. หลึงจิตติ นพวงศ์ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา

ความคิด ที่โปรดปรานอย่างยิ่งของผู้เขียนมาแต่ไหนแต่ไร
แล้ว เวลาพบใครที่เป็นอะไรอย่างไม่น่าเป็น ทำอะไร
อย่างไม่น่าทำพูดอะไรอย่างไม่น่าพูด คิดอะไร อย่างไม่
น่าคิดเป็น ทกระเทือนหู กระเทือนตากระเทือนใจ กระเทือน
ความเป็นอยู่ของผู้เขียนเอง แต่ผู้เขียนก็ไม่เข้มแข็งที่จะทำ
อะไรลงไปได้ เพราะมีความคิดที่โปรดปรานอย่างยิ่งดัง
กล่าวแต่ข้างต้น คือวณหงคงตชน วณหงคงตชน วณ
หงคงตชน วณหงนนเคยมจริง ๆ สำหรับบางเรื่อง
บางราย เพียงเท่านั้น ก็พอจะหลุดเลยง ความคิดที่โปรด
ปรานของผู้เขียนให้มชัดเจนแข็งแรงสุดได้ อยู่ได้แม้จนทุกวันนี้
อย่างทำให้เป็นที่โมโหของใคร ๆ อีกมากมาย

แต่คิดที่ปรากฏอยู่ในบท ร้อยกรอง ข้างต้น ก็เด่นชัด
เหลือเกิน...เอาถ่านตำมาราฝนจนล้นก่อน ดีจะยอนกลับ
เป็นชาวหาเคยมไม่...ข้างชัด กับความคิดที่โปรดปรานของผู้
เขียนอย่างชาวกับด้าตเดียว ไม่น่าเป็นไปไม่ได้ แต่ก็เป็น
ไปได้สำหรับ ผู้เขียน ที่ชอบ ความคิด สองอย่าง ที่ต่าง กัน น
พร้อม ๆ กัน เหมือนม้หวังและด้นหวังไปพร้อม ๆ กัน

๕
ฉะฉาน

ขอเดชะขอด้วยความปรารถนาดีว่า ถ้าเป็นคนเด็ดขาด
 ด้รู้ว่าไหนถ่านดำ ก็ให้ถอกคตโนบทรอยกรองข้างตนทว่า
 ...เอาถ่านดำมาราฝนจนสิ้นก้อน สักจะย่อนกดับเป็นชาวหา
 เคยไม่...เป็นเครื่องตตสันใจ แต่ถ้าเป็นคนอ่อน ก็ให้ถอ
 ความคตวหนงคตขณ วนหนงคตขณ วนหนงคตขณไว
 ปลดอบใจตัวเองเวลา ตองกระทือนหุกระทือนตากกระทือน
 ใจกระทือน ความเป็น อยู่เพราะ ความคต การกระทาคำพูด
 ของคนอ่อนอย่างหตกเดียงไม่ได้เกิด จะมีความสุขได้พอ

สมควร... ▲

พิมพ์ที่ร.พ. ศรีศตวรรษ นครไชยศรีชอย 1 พระนคร
ม.ต. หลึงจิตติ นพวงศ์ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา

